

Prolog

Bobbie Draper

„O mie de lumi“, gândi Bobbie în timp ce uşile metroului se închideau. Şi nu doar o mie de lumi. O mie de *sisteme*. Sori. Gigante gazoase. Centuri de asteroizi. Lumi spre care omenirea se avântase de mii de ori. În faţa ei, deasupra scaunelor, ecranul difuza un calup de ştiri, însă difuzoarele erau stricate, aşa încât vocea comentatorului era prea confuză pentru a putea înţelege ceea ce spunea. Graficul care, lângă el, se mărea şi se micşora cu intermitenţă îi era totuşi suficient pentru a înţelege mesajul. Sosiseră noi informaţii de la sondele ce trecuseră dincolo de portaluri. Încă o imagine a unui soare neobişnuit, cercuri marcând orbitele unor noi planete. Toate pustii. Indiferent cine construisese protomolecula şi o propulsase spre Pământ în negura timpului, nu mai răspundea la apeluri. Cel care concepuse puntea deschisese calea, dar nu trecuse niciun zeu măreţ.

„Uimitor cât de repede poate trece omenirea de la *Ce inteligenţă incredibilă a putut crea aceste minuni înfiorătoare?*, la *Ei bine, din moment ce nu sunt aici, nu le-aş putea lua materialele?*“, judecă Bobbie.

— Scuză-mă, se auzi vocea hârâită a unui bărbat, nu ai din întâmplare ceva mărunţiş pentru un veteran?

Îşi îndepărtă privirea de la ecran. Individul era subţire, cu o figură obosită. Trupul său trăda o copilărie petrecută în condiţii de gravitaţie scăzută – corp longilin şi cap mare. Bărbatul îşi umezi buzele trecându-şi rapid limba peste ele şi se aplecă în faţă.

— Veteran, spui? zise tânăra. Unde ai efectuat serviciul?

— Pe Ganymede, rosti bărbatul dând din cap și privind în depărtare, încercând să afișeze un aer de noblețe. Eram acolo când totul a luat-o razna. Când m-am întors aici, guvernul m-a aruncat ca pe o cârpă. Încerc doar să adun ceva bani, cât să mă întorc pe Ceres. Am familia acolo.

Bobbie simți cum furia îi cuprinde pieptul, dar încercă să-și păstreze calmul – și în expresie, și în glas.

— Ai încercat să apelezi la serviciile pentru veterani? Ar putea să te ajute.

— Am nevoie doar de ceva de mâncare, spuse el pe un ton ce devenise agresiv.

Bobbie se uită în lungul vagonului, de la un capăt la celălalt. De obicei, la această oră se aflau câteva persoane în vagoanele metroului. Cartierele de sub Aurorae Sinus erau toate conectate prin linii de metrou de evacuare. O parte a marelui proiect de terraformare marțiană care începuse înainte de nașterea lui Bobbie și avea să continue mult timp după moartea ei. Deocamdată nu era niciun pasager. Încercă să-și imagineze ce părere și-ar fi putut face cerșetorul despre ea. Era o femeie impunătoare, înaltă și bine făcută, dar stătea pe scaun, iar puloverul pe care și-l alesese era puțin cam larg. Așa încât ar fi putut crede că e grasă. Nu era.

— În ce companie ai servit? întrebă ea.

Bărbatul rămase o clipă derutat. Tânăra își dădu seama că se așteptase să-i fie frică de el, așa încât era neliniștit deoarece înțeleșese că nu se temea.

— Companie?

— În ce companie ai servit?

— Nu vreau să..., începu bărbatul umezindu-și din nou buzele.

— E destul de ciudat. Aș fi putut să jur că-i știi cam pe toți cei care se aflau pe Ganymede când a început lupta. Știi, când treci printr-o asemenea experiență, îți amintești fiecare detaliu. Pentru că-i vezi murind pe mulți dintre prietenii tăi. Ce grad ai avut? Eu am fost sergent de artilerie.

Chipul pământiu al bărbatului se albi. Își strânse buzele, înfundă mâinile adânc în buzunare și mormăi ceva.

— Iar acum, continuă Bobbie, lucrez treizeci de ore pe săptămână în structura de asistență a veteranilor. Și sunt al naibii de sigură că i-am putea oferi o șansă unui veteran onorabil ca tine.

Bărbatul se întoarse, dar Bobbie îl prinse de cot înainte ca el să evite gestul. Chipul i se schimonosi de spaimă și de durere. Îl trase spre ea și, cu o voce calmă și rostind clar și apăsător fiecare cuvânt, îi spuse:

— Inventează... altă... poveste.

— Da, doamnă, spuse cerșetorul. Așa am să fac. Da, așa voi face.

Vagonul se clătină, trenul încetinind în timp ce se apropia de prima stație din Breach Candy. Ea îi dădu drumul și se ridică, moment în care ochii bărbatului se măriră puțin. Strămoșii lui Bobbie fuseseră samoani, iar uneori femeia avea acest efect asupra celor care nu se așteptau la așa ceva. Uneori o cam deranja treaba asta. Dar nu acum.

Fratele ei locuia într-un apartament destul de drăguț, în genul celor rezervate clasei mijlocii din Breach Candy, nu departe de universitate. Locuise cu el o vreme după ce se întorsese acasă, pe Marte, și încă se căznea să-și repare viața adunând bucățile risipite. Se dovedise a fi un proces mai îndelungat decât se așteptase, iar unul dintre efecte era că avea sentimentul că i-ar datora ceva fratelui. Motiv pentru care accepta și cinele în familie.

În Breach Candy erau puține spații publice. Panourile publicitare de pe pereți clipeau când se apropia, datorită sistemului de recunoaștere facială, oferindu-i produsele și serviciile pe care se credea că și le-ar dori. Site-uri de întâlniri, înscrieri în cluburi de fitness, șorma la pachet, ultimul film al lui Mbeki Soon, consiliere psihologică. Bobbie încercă să nu ia nimic personal, totuși și-ar fi dorit să fie mai mulți oameni în jur, ceva mai multe chipuri care să

aducă amestecului un plus de varietate. Pentru a-i permite să creadă că reclamele erau destinate, probabil, cuiva care mergea prin apropiere, nu ei înseși.

Însă Breach Candy nu mai era la fel de aglomerat ca odinioară. Vedea mai puține persoane în stațiile de metrou și pe coridoare, mai puțini oameni veneau la programul de ajutorare a veteranilor. Auzise că înscrierile la cursurile universitare scăzuseră cu șase procente.

Omenirea încă nu reușise să instaleze măcar o colonie viabilă pe una dintre noile lumi, însă informațiile transmise de sonde erau suficiente. Omenirea avea o nouă frontieră, iar orașele de pe Marte resimțeau competiția.

De îndată ce intră pe ușă, simți aroma puternică de gumbo pregătită de cumnata ei și-i auzi pe frate și pe nepot răstindu-se unul la altul. I se puse un nod în stomac, însă erau familia ei. Îi iubea. Le era îndatorată. Chiar dacă făceau ca ideea unei șaorma mâncată în oraș să pară extrem de tentantă.

— ...nu ceea ce spun, zicea nepotul.

Urma cursurile universitare, dar când începea câte o ceartă în familie, încă îl auzea în vocea lui pe puștiul de șase ani.

Fratele ei reacționează cu o voce bubuitoare. Bobbie îl auzi bătând darabana cu vârfurile degetelor în tabla mesei în timp ce-și etala argumentele. Darabana ca dispozitiv retoric. La fel făcea și tatăl lor.

— Marte nu-i o opțiune. (*Toc!*) Nu-i nici pe planul doi. (*Toc!*) Aceste porți și tot ce se află dincolo de ele nu constituie casa noastră. Efortul de terraformare...

— Eu nu contest terraformarea, spuse nepotul în timp ce Bobbie intră în cameră.

Fără o vorbă, cumnata ei o salută din bucătărie cu o înclinare a capului. Bobbie îi răspunse la fel. Sufrageria se deschidea într-un living în care un ecran cu volumul dat la minimum afișa imagini din depărtare ale unor planete

necunoscute; dintre ele vorbea cu toată convingerea un bărbat de culoare arătos, cu o pereche de ochelari cu ramă subțire.

— Nu spun decât că vom avea foarte multe date noi. Date! Asta-i tot ce spun.

Cei doi erau aplecați deasupra mesei ca și cum între ei s-ar fi aflat o tablă de șah invizibilă. Un joc de concentrare și de inteligență ce-i absorbea pe amândoi într-atât de mult, încât nu mai vedeau nimic în jur. Și în multe privințe așa și era. Bobbie își trase scaunul fără ca vreunul dintre ei să-și dea seama că sosise.

— Marte, continuă fratele ei, este cea mai studiată planetă dintre toate. Oricât de multe date noi ați obține, dacă ele nu sunt despre Marte, atunci nu contează. Nu sunt despre Marte! E ca și cum ai spune că, văzând imagini de la o mie de alte mese, vei afla informații despre masa la care stai deja.

— Cunoașterea este bună, zise nepotul. Întotdeauna mi-ai spus asta. Acum nu-nțeleg de ce faci atâta caz.

— Ție cum îți mai merge, Bobbie? interveni sec cumnata aducând un castron la masă – orez și ardei pe post de garnitură pentru gumbo.

Voia să le atragă atenția celorlalți că aveau un oaspete la cină. Întreruperea îi făcu pe bărbați să se încrunte.

— Bine, spuse Bobbie. Contractul cu șantierele navale a fost încheiat. Asta ar trebui să ne ajute să găsim de lucru pentru mulți veterani.

— Deoarece construiesc nave de cercetare și de transport, interveni nepotul ei.

— *David!*

— Îmi pare rău, mamă, dar ăsta-i adevărul, răspuse tânărul fără să bată în retragere, iar Bobbie își puse orez în castron. Modernizează toate navele care sunt ușor de modificat, după care construiesc mai multe, pentru ca oamenii să poată pleca spre noile sisteme.

Fratele ei luă orezul și lingura pentru servit, chicotind abia perceptibil, pentru a arăta cât de puțin respecta părerea fiului său.

— Prima echipă adevărată de cercetare abia a ajuns în primul dintre locurile astea...

— Tată, pe Noua Terra trăiesc deja oameni! O mulțime de refugiați de pe Ganymede...

Tânărul se opri apoi, aruncând o privire vinovată spre Bobbie; Ganymede nu era un subiect de discutat la masă.

— Echipa de cercetare încă n-a debarcat, zise tatăl lui. Vor trece ani buni până să avem acolo colonii adevărate.

— Vor trece *generații* până s-ajungă cineva de aici la suprafață! N-avem nici măcar un rahat de magnetosferă!

— Ai grijă cum vorbești, David!

Cumnata ei se întoarse. Gumbo era negru și aromat, acoperit cu o peliculă de ulei. Mirosul îi lăsa lui Bobbie gura apă. Așeză farfuria pe trepidul din ardezie și-i întinse lui Bobbie lingura, să se servească.

— Și cum e noul tău apartament? o întrebă cumnata.

— Drăguț, spuse Bobbie. Ieftin.

— Aș prefera să nu locuiești în Innis Shallow, zise fratele ei. E un cartier îngrozitor.

— Nimeni n-o s-o deranjeze pe tușa Bobbie dacă vrea să-și țină capul pe umeri, spuse nepotul ei.

Bobbie rânji.

— Neee, doar le arunc câte o privire firoasă și ei...

Din living țășni deodată o strălucire de lumină roșie. Ecranul se schimbă. Bannere roșu-viu marcau marginile sale superioară și inferioară, iar o tânără pământeană, dolo-fană, privea sobră spre obiectivul videocamerei. Imaginea din spatele ei înfățișa un incendiu și fu urmată de o fotografie de arhivă a unei vechi nave coloniale. Cuvintele negre pe fondul alb al flăcărilor anunțau: TRAGEDIE PE NOUA TERRA.

— Ce s-a-n întâmplat? întrebă Bobbie. Ce s-a mai *întâmplat*?

Capitolul 1

Basia

Basia Merton fusese cândva un tip blând, nu genul care să fabrice bombe din vechi butoaie metalice pentru lubrifianți și explozibili minieri.

Rostogoli încă un butoi afară din atelierul îngust din spatele casei sale, mergând spre unul dintre cărucioarele electrice din First Landing. Micul aliniament de clădiri se întindea spre nord și spre sud, după care întunericul câmpiei se revărsa până la orizont. Lanterna ce-i atârna la centură se balansa în timp ce mergea, aruncând umbre ciudate mișcătoare pe pământul prăfos. Animăluțe neștiute urlau spre el din afara cercului de lumină.

Pe Ilus – refuza să-i spună Noua Terra –, nopțile erau foarte întunecate. Planeta avea treisprezece sateliți naturali micuți cu albedo scăzut, distanțați atât de regulat pe aceeași orbită, încât toată lumea presupunea că sunt creații extraterestre. Oricare ar fi fost originea lor, pentru cineva crescut pe lunile lui Jupiter care aveau dimensiunile unor planete păreau a fi mai curând niște asteroizi capturați decât luni reale. Și nu făceau nimic pentru a capta și a reflecta lumina soarelui lui Ilus după ce apunea. Viața sălbatică de noapte din partea locului era constituită în mare parte din păsări mici și șopârle. Sau ceea ce noii locuitori umani de pe Ilus considerau a fi păsări și șopârle. Acestea împărtășeau cu omonimele lor terestre doar cele mai superficiale trăsături exterioare și o bază primar de carbon.

Basia gemu din cauza efortului depus la ridicarea butoiului pentru a-l așeza în bena căruciorului, iar o clipă mai

târziu îi răspunse, ca un ecou, un sunet gutural venind de la câțiva metri. Purtată de curiozitate, o șopârlă mimetică, cu ochi mici și strălucitori, se aventurase până la marginea luminii. Se auzi din nou, săltându-și capul mare de broască acoperit cu o piele pergamentoasă, în vreme ce sacul de aer de sub gât i se umfla și dezumfla odată cu emiterea sunețului. Așteptă o clipă fixându-l cu privirea și, cum el nu răspunse, se făcu nevăzută târându-se în întuneric.

Basia scoase câteva chingi elastice dintr-o cutie de scule și începu să fixeze butoaiele în bena căruciorului. Încărcătura n-ar fi explodat la o simplă cădere din cărucior, cel puțin așa îl asigurase Coop, însă nu avea chef să verifice asta.

— Baz! îl strigă Lucia.

El se îmbujoră rușinat, ca un băiețel prins că furase bomboane. Lucia știa ce intenționa să facă. Niciodată nu fusese în stare s-o mintă. Dar sperase ca ea să rămână înăuntru în timp ce el își făcea treaba. Simpla prezență a femeii îl făcu să se întrebe dacă procedează cum trebuie. Dacă era bine, atunci de ce se simțea atât de rușinat că-l vedea ea?

— Baz, repetă femeia, dar fără să insiste – cu voce tristă, deloc furioasă.

— Lucy, zise el întorcându-se.

Ea stătea la marginea cercului de lumină, cu un halat alb pe care-l strânsese în jurul trupului fragil pentru a se feri de răcoarea nopții. Trăsăturile chipului îi erau estompate de întuneric.

— Felcia plânge, i se adresă pe un ton deloc acuzator. Îi este frică pentru tine. Vino să vorbești cu fiica ta.

Basia se întoarse și trase chinga strâns peste butoaie, ferindu-și fața de privirea ei.

— Nu pot. Trebuie să vină.

— Cine? Cine vine?

— Știi prea bine ce vreau să spun. Dacă nu opunem rezistență, ne vor lua tot ce am făcut aici. Avem nevoie de timp. Iar în felul ăsta câștigăm timp. Fără platformă de

asolizare, vor fi nevoiți să folosească navetele. Așa că distrugem platforma, obligându-i în felul ăsta s-o reconstruiască. Nimeni nu va fi rănit.

— Dacă lucrurile o iau razna, putem pleca.

— Nu! se opuse Basia, surprins de violența din glasul lui. Se întoarse și făcu câțiva pași, astfel că aduse chipul femeii în lumină; ea plângea. Nu, nu mai plecăm. Am plecat de pe Ganymede. L-am lăsat pe Katoa și am fugit, iar familia mea a trăit un an într-o navă pentru că nimeni nu ne-a oferit un loc unde să ne stabilim. Nu vom fugi din nou. Nu mai fugim *niciodată*. Ei nu-mi vor lua încă un copil.

— Și mie mi-e dor de Katoa. Dar nu oamenii ăștia l-au ucis. Era război.

— A fost o decizie dictată de afaceri. Au făcut un aranjament, apoi au stârnit un război și mi-au răpit fiul.

„Iar eu i-am lăsat“, adăugă el în gând. „V-am luat pe tine, pe Felcia și pe Jacek și l-am lăsat pe Katoa în urmă, fiindcă am crezut că murise. Dar el nu era mort.“ Cuvintele erau prea dureroase pentru a fi rostite, însă Lucia le auzi oricum.

— N-a fost vina ta.

„Ba da, a fost vina mea“, îi venea să spună, dar își înghiți vorbele.

— Oamenii ăștia n-au niciun drept asupra lui Ilus, spuse el încercând să adopte un ton rezonabil. Noi am ajuns primii aici. Ne-am revendicat dreptul de proprietate. Vom obține prima producție de litiu, pe care-l vom vinde, iar cu banii încasați vom angaja avocați acasă pentru un proces adevărat. Nu contează dacă corporațiile vor fi prins deja rădăcini aici când se va întâmpla asta. Pur și simplu avem nevoie de timp.

— Dacă faci asta, te vor arunca la-nchisoare. Nu poți să ne faci așa ceva. Nu poți face asta familiei tale.

— Fac asta *pentru* familia mea, spuse el cu blândețe.

Era mai rău decât dacă ar fi strigat. Se săltă în spatele comenzilor și călcă pedala de accelerație. Căruciorul se smuci, luând-o din loc cu un sunet strident. Nu se uită în urmă – nu putea să se uite înapoi, să vadă expresia lui Lucy.

— Pentru familia mea, repetă el.

Se îndepărtă de casa lui și de orașelul dăruit pe care, când aleseseră locul pe hărțile întocmite de senzorii lui *Barbapiccola*, îl botezaseră First Landing. Și nimeni nu se mai sinchisise să-i schimbe denumirea după ce depășise stadiul de idee, ajungând să fie un loc real. Străbătu centrul așezării, două șiruri de clădiri din prefabricate, până când ajunse la fâșia lată de pământ bătătorit ce constituia drumul principal, care se îndrepta spre locul inițial de asolizare. Refugiații care colonizaseră Ilus coborâseră din nava lor la bordul unor navete mici, așa încât singura platformă de asolizare de care avuseseră nevoie fusese o întindere plată de pământ nu foarte mare. Însă cei din Royal Charter Energy, oamenii *corporației*, care dețineau o carte a Națiunilor Unite ce le punea lumea la picioare, aveau să coboare cu echipamente grele. Navetele grele de transport necesitau o platformă de asolizare reală, care fusese construită pe aceleași câmpuri deschise pe care colonia le folosisese ca loc de debarcare.

Lui Basia, asta i se părea josnic. Insultător. Primul loc al debarcării avea o anumită semnificație. Își imaginase că într-o bună zi locul urma să fie transformat într-un parc având în centru un monument pentru comemorarea sosirii lor pe această lume nouă. În schimb, RCE ridicase chiar pe locul acela o colosală monstruoasă metalică, strălucitoare. Mai rău decât atât, angajase coloniști pentru construirea sa, iar o bună parte dintre ei o consideraseră o idee bună, acceptând astfel colaborarea.

Era ca și cum îi șterseseră din istorie.

Când ajunse, Scotty și Coop îl așteptau la noua platformă de asolizare. Scotty stătea pe marginea platformei metalice, bălăbănindu-și picioarele în gol, fumând o pipă și scuipând pe solul de sub el. Lanterna electrică mică de lângă el îl învăluia într-o lumină verde stranie. Coop se afla în picioare ceva mai încolo, contemplând cerul cu dinții dezgoliți într-un rânjet înghețat. Coop era un centurian din școala veche

care, spre deosebire de alții, avusese mari probleme cu tratamentele pentru agorafobie. Bărbatul tras la față continua să privească în sus, fixând imensitatea spațiului gol, străduindu-se să se acomodeze cu această imagine, asemenea unui copil care-și îndepărtează crustele pe măsură ce rana se cicatrizează.

Basia trase căruciorul la marginea platformei și sări să desprindă chingile ce fixau bombele-butoi.

— Dați și voi o mână de ajutor? întrebă el.

Ilus era o planetă de dimensiuni apreciabile, cu o gravitație ceva mai mare decât cea terestră. Chiar și după șase luni de tratament medicamentos pentru a-și întări mușchii și oasele, el încă avea senzația că totul era prea greu. Gândul de a ridica iarăși butoaiile pentru a le coborî din cărucior îi încordase instinctiv mușchii umerilor, anticipând epuizarea.

Scotty sări de pe marginea platformei de asolizare ce se înălța la un metru și jumătate de sol. Își îndepărtă din ochi șuvițele de păr gras și negru și mai pufăi o dată, îndelung, din pipă. Basia simți mirosul înțepător și neplăcut de cannabis, pe care Scotty îl cultiva într-o cadă, amestecat cu frunze de tutun liofilizate. Coop se uită în jur și ochii i se forțară pentru o clipă să-și găsească focalizarea, după care schiță un zâmbet răutăcios. El se gândise primul la planul ăsta.

— Hm, făcu Coop. Drăguț.

— Nu te atașa prea mult de ele, spuse Basia, fiindcă nu vor rămâne multă vreme aici.

Coop imită sunetul unei explozii și rânji. Dădură împreună jos din cărucior cele patru butoaie grele și le rânduiri lângă platformă. Până îl așezară pe ultimul, gâfâiau de efort. Pentru o clipă, Basia se sprijini de cărucior fără să scoată un cuvânt, în timp ce Scotty trase ultimul fum din pipă, iar Coop montă amorsele pe butoaie. Detonatoarele stăteau în spatele căruciorului ca niște crotali adormiți, cu ledurile roșii deocamdată stinse.

În întuneric, orașelul scânteia. Casele pe care și le construiseră unii pentru alții străluceau ca niște stele căzute din cer. Dincolo de ele se aflau ruinele. O structură lungă, joasă, de origine extraterestră, cu două turnuri masive ce dominau peisajul din jur ca o termitieră uriașă. Totul era străbătut de coridoare și de încăperi care nu fuseseră proiectate de vreo ființă umană. La lumina zilei, ruinele erau învăluite într-un ciudat halo iridescent cu nuanțe sidefii. Noaptea erau doar mai întunecate decât mediul înconjurător. Ceva mai departe se vedeau puțurile miniere, trădate doar de strălucirea palidă a iluminării lor, reflectată de nori. Adevărul era că lui Basia nu-i plăceau minele. Ruinele reprezentau niște vestigii ciudate ale trecutului neștiut al planetei pe care, ca în cazul oricărui mister ce nu constituia totuși o amenințare, nu le mai băgase în seamă după primele luni. Minele aveau o istorie și trezeau așteptări. El își petrecuse jumătate din viață în tuneluri de gheață, însă tunelurile ce străbăteau solul ăsta *miroseau* greșit.

Coop scoase un sunet ascuțit și-și scutură mâna, trăgând o înjurătură. Nu explodează nimic, așa încât nu putea fi chiar atât de rău.

— Crezi că ne vor plăti ca s-o reconstruim? întrebă Scotty. Basia înjură și scuipă.

— N-ar fi trebuit să facem treaba asta, dacă n-ar fi fost indivizi care să-și dorească să sugă de la țâța RCE-ului, spuse el în timp ce rostogolea ultimul butoi spre locul ales. Fără platformă nu pot să asolizeze. Ar fi fost suficient să n-o construim.

Scotty izbucni în râs și expulză un nor de fum.

— Oricum veneau. Am fi putut măcar să le luăm banii. Așa au gândit oamenii.

— Oamenii sunt idioți, zise Basia.

Scotty dădu din cap aprobator, după care, cu un bobârnac, făcu vânt unei șopârle mimetice aflate pe scaunul pasagerului din cărucior și se așeză. Își puse picioarele pe tabloul de bord și trase îndelung din pipă.

— Va trebui s-o tăiem, dacă aruncăm chestia asta în aer. Explozibilul face prăpăd.

— Hei, prietene! strigă Coop. Suntem tari. Hai s-o ștergem, bine?

Scotty se ridică și se îndreaptă spre platformă. Basia îl opri, îi smulse pipa din gură și o puse pe capota căruciorului.

— Sunt explozibili, spuse Basia. Explozibilii explodează.

Scotty strânse din umeri, însă păru contrariat. Coop culca deja pe o parte primul butoi, când ajunseră la el.

— Chestia asta-i o treabă *buena*. Solidă.

— Mulțumesc, zise Basia.

Coop se întinse pe jos, cu spatele pe pământ. Basia făcu la fel, lungindu-se lângă el. Scotty rostogoli ușor prima bombă, așezând-o între ei.

Basia se strecură sub platformă, prin hățușul de grinzi încrucișate, până la fiecare dintre cele patru butoaie, activă detonatoarele telecomandate și le sincroniză. Auzi un țuiut electric ce creștea în intensitate și, pentru o clipă, se enervă crezând că Scotty pleca precipitat cu căruciorul, însă își dădu seama că sunetul provenea de fapt de la un vehicul ce se apropia.

— Hei! se auzi vocea familiară a lui Peter.

— *Que la moog* face nenorocitul ăsta aici? mormăi Coop ștergându-și fruntea cu mâna.

— Vrei să mă duc să aflu? întrebă Scotty.

— Basia, spuse Coop, du-te și vezi ce vrea Peter. Scotty încă nu s-a murdărit pe spate.

Basia ieși de sub platformă și se îndepărtă, făcându-i loc lui Scotty și ultimei dintre cele patru bombe. Căruciorul lui Peter era oprit lângă al său, iar Peter stătea între ele mutându-și greutatea de pe un picior pe celălalt, de parcă simțea intens nevoia să urineze. Pe Basia îl dureau spatele și brațele. Abia aștepta să termine totul și să se întoarcă acasă, la Lucia, Felcia și Jacek.

— Care-i treaba? întrebă Basia.

— Vin, șopti Peter, ferindu-se parcă să nu-i audă cineva.

— Cine vine?

— Toată lumea. Guvernatorul provizoriu. Echipa de securitate a companiei. Personalul științific și tehnic. *Toată lumea*. E o chestiune serioasă. Vor instala un guvern nou pentru noi.

— Nicio noutate, făcu Basia ridicând din umeri. Își bat gura cu asta de optsprezece luni. De-aia suntem aici.

— De data asta-i pe bune, zise Peter ținându-și nervos și ridicându-și ochii spre cer. Vin chiar acum. *Edward Israel* a inițiat faza de decelerație acum o jumătate de oră. Sunt pe orbită înaltă.

Gustul metalic al fricii îi invadă gura lui Basia. Se uită în sus, scrutând întunericul. Un miliard de stele neobișnuite, aceeași galaxie, Calea lor Lactee, cum o știa toată lumea, însă văzută din alt unghi. Ochii căutau frenetic în noapte, când deodată zări. Mișcarea era abia perceptibilă, asemenea minutarului unui ceas analogic, dar o observă. Cobora. Naveta grea se îndrepta spre platforma de asolizare.

— Voiam să vă caut pe radio, însă Coop a spus că sunt monitorizate toate frecvențele și că..., începu Peter, însă Basia deja alerga spre platformă.

Scotty și Coop tocmai ieșeau de sub platformă. Coop își scutură pantalonii, ridicând norișori de praf. Rânji.

— Avem o problemă, spuse Basia. Nava a început deja coborârea. Se pare c-a intrat în atmosferă.

Coop ridică privirea. Lumina lanternei sale îi desena umbre pe obraji și în ochi.

— Pe bune? făcu el.

— Credeam că ești pe fază, omule. Credeam că urmărești unde se află.

Coop înălță din umeri, fără să încuviințeze sau să nege în vreun fel.

— Trebuie să scoatem bombele de acolo, zise Basia.

Scotty vru să îngenuncheze ca să intre din nou sub platformă, însă Coop îi puse o mână pe umăr, oprindu-l.

— De ce? întrebă el.

— Păi, dacă-ncearcă să asolizeze acum, ar putea declanșa explozia, motivă Basia.

— Posibil, spuse Coop schițând un zâmbet blând. Și care ar fi problema?

Basia își încleștă pumnii.

— Aia coboară *acum*.

— Am înțeles, deși treaba asta nu-mi inspiră o mare obligație față de ei. Și oricum nu avem timp să scoatem butoaiele.

— Am putea scoate amorsele și detonatoarele, replică Basia ghemuindu-se și baleind cu fasciculul lanternei suprastructura platformei.

— Poate că da, poate că nu, continuă Coop. Întrebarea este: ar trebui s-o facem? Și e o întrebare la care nu aștept răspuns.

— Coop! făcu Scotty cu o voce firavă și nesigură.

Însă celălalt nu-l luă în seamă.

— După părerea mea, este o ocazie.

— Sunt oameni la bord, replică Basia târându-se sub platformă.

Cel mai apropiat dispozitiv electronic era lipit de blestemăția aia. Se propti în umărul ce-l dorea și împinse.

— Nu-i timp, amice! îi strigă Coop.

— Poate ar fi, dacă ți-ai mișca fundul încoace! urlă Basia.

Detonatorul era lipit de partea laterală a butoiului ca o căpușă. Basia încercă să-și înfigă degetele în pasta adezivă pentru a-l smulge.

— La naiba! făcu Scotty având în glas ceva ce semăna prea mult a panică. Baz, *la naiba!*

Detonatorul se desprinsese. Basia și-l îndesă în buzunar și începu să se târască spre a doua bombă.

— Nu-i timp! strigă Coop. Cel mai bine ar fi să ne îndepărtăm și să încercăm să detonăm încărcătura cât mai au vreme să ia altitudine.

În depărtare, auzi pornind unul dintre cărucioare. Era Peter, care voia să se îndepărteze cât mai mult. Dar se mai auzea ceva. Urletul profund al motoarelor ce frânau. Se uită disperat la cele trei bombe rămase și, rostogolindu-se, ieși de sub platformă. Naveta era masivă pe cerul întunecat, atât de aproape, încât putea distinge fiecare propulsor.

Nu avea cum să reușească.

— Fugiți! urlă el.

El, Scotty și Coop se repezică spre cărucior. Urletul navei crescuse în intensitate, devenind asurzitor. Basia ajunsese la cărucior și luă detonatorul. Dacă reușea să detoneze încărcătura mai devreme, naveta putea lua altitudine.

— Nu! strigă Coop. Suntem prea aproape!

Basia izbi butonul cu palma.

Solul se înălță, lovindu-l violent, iar explozia de roci și de țărână îi sfâșie mâinile și obrazul când încetă, dar nu mai simțea durerea. O parte din el știa că poate să fie rănit grav, că poate să fie în stare de șoc, însă asta părea ceva îndepărtat, ușor de ignorat. Cel mai tare îl surprinsese liniștea din jur. Lumea sunetelor încetase să mai existe în craniul său. Își putea auzi doar respirația și bătăile inimii, fiindcă celelalte sunete erau diminuate la maximum.

Se rostogoli pe spate și se uită spre cerul presărat cu stele. Naveta imensă îi străbătu câmpul vizual, cu partea din spate în flăcări, în vreme ce sunetul motoarelor nu mai era un urlet profund, ci aducea mai curând cu țipetele unui animal rănit pe care mai degrabă le simțea în abdomen decât le auzea. Naveta fusese prea aproape, raza exploziei prea mare și, din nefericire, unele resturi fuseseră proiectate exact în calea ei. Era imposibil de știut. O parte din creierul lui Basia știa că făcuse ceva îngrozitor, însă era greu să-i acorde prea multă atenție.

Naveta dispăru din vedere cu un strigăt prelung de moarte ce umplu valea, ajungând la el ca un țuit estompat, după care, pe neașteptate, se așternu tăcerea. Scotty stătea

lângă el pe pământ, uitându-se în direcția în care dispăruse. Basia se lăsă pe spate.

Când petele luminoase pe care explozia le lăsase în ochii lui se stinseră, stelele reveniră. Basia le privi cum scânteiau și se întrebă care era Sol. Atât de departe! Dar în același timp atât de aproape, de când cu portalurile. Le distrusese naveta. Acum trebuiau să vină. El nu le mai lăsase de ales.

Îl cuprinse dintr-odată un acces de tuse. Simți de parcă plămânii i-ar fi fost plini de lichid și tuși câteva minute, încercând să-l elimine. În cele din urmă simți și durerea, care-l sfâșia din cap până-n picioare.

Și odată cu durerea încolți frica.